

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 1998.
БРОЈ 491, ГОДИНА IX

ОСВАЈАЊЕ БИЛО КОГ ПОЛИТИЧКОГ МЕСТА НИЈЕ ВРЕДНО ПОЗИВАЊА
НАРОДА НА УЛИЦЕ И ИЗАЗИВАЊЕ КРВОПРОЛИЋА
САДА КАДА ЈЕ УСТОЛИЧЕН МИЛУТИНОВИЋ СВИМА ЈЕ ЈАСНО
ДА ЈЕ ЈОШ ЈЕДАН ЛОПОВ ДОШАО НА ВЛАСТ

НЕ ПРИЗНАЈЕМО ЛОПОВА ЗА ПРЕДСЕДНИКА

Српска радикална странка не признаје избор Милана Милутиновића за председника Србије због пет доказаних криминалних радњи:

1. Манипулације са бирачким списковима
2. Крађе на бирачким местима
3. Крађе у Републичкој изборној комисији
4. Злоупотребе државних органа, пре свега полиције и судства
5. Неравноправних услова у медијском представљању

Бирачки спискови

И у најуређенијим државама савременог света на изборима може да се украде између два и пет одсто гласова. Анархија која влада у Србији омогућава да се украде много више, што се и видело на изборима одржаним 21. децембра. За ову крађу постоје неопориви докази, почевши од манипулације бирачким списковима.

Осим великог броја преминулих грађана који се још увек налазе на овом списку, постоји огроман број оних којима стижу позиви на адресе на којима никада нису становали. За те људе нико живи не зна да су било када свраћивали а камоли становали на тим адресама.

Велики број позива упућен је на стара имена, нарочито на ранија девојачка презимена, па је и тако онемогућено право гласања великом броју

грађана Србије. Овакви позиви су формално упућивани нарочито оним гласачима за које се знало да ће гласати за кандидата Српске радикалне странке, јер су такво своје опредељење јавно исказивали. Исти случај је и са позивима који су намерно упућени на криву адресу јер се претпостављало да дотична особа није симпатизер Социјалистичке партије Србије.

На овај начин формално су задовољене законске норме, позиви су упућени а то што су адресе погрешне, омогућило је манипулацију изборима још пре отварања бирачких места.

Да су хтели, државни органи су могли да све неправилности врло једноставно спрече. Евиденција бирачких спискова је морала да буде централизована, са унесеним изменама.

Због тога ће Српска радикална странка тражити да се кроз изборне закон бирачки спискови уреде и да се њи-

хова евиденција централизује како би се искључиле све могуће злоупотребе.

Српска радикална странка поседује велики број доказа који јасно говоре о недостацима бирачких спискова из којих су проистекле изборне неправилности. Сви ови докази, прикупљени на терену, биће представљени јавности у наредном периоду.

Бирачка места

Избори од 21. септембра, као и ови последњи, одржани 21. децембра, показали су да владајућа странка у Србији користи три паралелне методе за крађу гласова на бирачким местима.

Једна од ових метода изводи се скоро неприметно, из простог разлога што се на једном месту, на тај начин, у кутију убацује само мали број фалсификованих гласачких листића. У прин-

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Шеф изборног штаба Српске радикалне странке, Драган Тодоровић показује новинарима фалсификоване записнике са Космета

ципу, довољно је да само неколико особа неопажено, уз свој листић, убаца два или више листића са заокруженим именом кандидата левнице. Када се тих неколико гласачких листића помножи са око 10.000 бирачких места, колико их има у Србији, добије се бројка од око 100.000 фалсификованих гласова. То је доња граница лажних гласова добијених на овај начин.

Осим тога, ова метода је за социјалисте доста поуздана јер је контролорима врло тешко да открију када неко у кутију убацује, поред свог, још један или неколико лажних листића. Читав процес гласања траје највише минут а то је прекратко време да се уочи неправилност. Осим тога, обилато се користи и краткотрајно одсуство контролора, до којег мора да дође у току целодневног гласања.

Други вид изборне пљачке, у знатно већој размери, одвијао се на местима где није било контроле. Ово најгрубље кршење изборног закона данас је социјалистима све теже, зато што Српска радикална странка наступа организовано, покривајући својим контролорима скоро сва биралишта у Србији. Ипак, могућност манипулације још увек није избегнута у потпуности. Социјалистичка партија Србије унапред добија имена радикалских чланова бирачких одбора, у проширеном саставу, и врши анализу и селекцију тих људи. На њих се врше све врсте притисака, од претњи до покушаја подмићивања, па тамо где то успе чак се и верификују почињене изборне крађе.

Трећа врста изборне крађе почињена је на најбруталнији начин, употребом сирове силе. Ради се о апсолутно противзаконитој злоупотреби државних органа. Уз помоћ полиције спречавају се контролори Српске радика-

лне странке да уопште дођу до бирачких места а ако им то случајно пође за руком, полиција их спречава у обављању њихових дужности.

Најдрастичнији примери физичког спречавања контролора у обављању послова на које имају право десили су се на Косову и Метохији. У овом делу Србије су немилице убацивани листићи са наводним шиптарским гласовима за кандидата левнице, што је пре свега омогућено применом физичке силе од стране полиције и појединих активиста Социјалистичке партије. По броју приспелих гласова произлази да је око 30 одсто Шиптара гласало за Милутиновића иако је читава јавност Србије свесна чињенице да припадници ове националне мањине уопште нису изашли на изборе за председника Србије.

Овакве злоупотребе, праћене грубом силом, немогуће је спречити у оваквом уређењу, док правна држава не почне да функционише.

Без обзира на све, социјалисти се не би усудили да крену у овако отворен вид изборног разбојништва да нису добили зелено светло са Запада. Сада је неоспорно да је Социјалистичка партија трговала са Западом, продати су важни српски интереси да би купили место председника Србије. Зато им је и било могуће да крше све норме цивилизованог понашања у бесомучној крађи гласова на Косову и Метохији.

Досадашњом анализом Српска радикална странка је утврдила да је на Косову и Метохији украдено 285.000 гласова, а претпоставља да ће даља истраживања утврдити знатно већи број фалсификованих гласова. Крадо се у целој Србији, примера има и у Београду, а нарочито у вишенационалним

срединама у којима Мађари чине већину гласачког тела али остаје неспорно да су највеће крађе забележене на Косову и Метохији.

Чак и када су чланови бирачког одбора, који су представљали Српску радикалну странку, откривали крађе, није им дозвољено да своје примедбе унесу у записник. Кориштени су и записници са обичним папиром, убаченим између листова тако да је немогуће оставити копију на осталим страницама записника. Први лист, који је оригиналан, није значајно ништа јер је остајао залепљен на бирачком месту а дупликат је попуњаван по слободној вољи социјалиста.

У великом броју примера социјалистички активисти су много пре почетка избора увелико напунили кутије и само чекали да се то њихово дело верификује. Наравно, то је био најчешћи случај на Космету, где су три такве кутије разбили посланици Српске радикалне странке. Када су српски радикали поставили питање Републичкој изборној комисији због чега није поновљено гласање на тим изборним местима, зашто нису поништени избори када су однети чак и записници, секретар Комисије Небојша Родић је одговорио да је постојала резервна кутија и да су избори настављени. Небојша Родић сигурно зна да таква процедура једноставно није предвиђена законом али за такве људе не постоји нешто што не би урадили, само ако им је тако наређено.

На овим изборима социјалисти су употребили све осим ватреног оружја иако су и њега потезали на српске радикале. До пуцњаве није дошло и то је једино што је делило ове изборе од најтежег облика диктатуре. Садашњи диктаторски режим одлучио се да дозволи ове изборе само да би се приказао као демократски. Ниједног тренутка није било шансе да грађани покажу своју праву изборну вољу.

Републичка изборна комисија

Крађа на бирачким местима није била довољна, па су социјалисти морали да "докраду" у Републичкој изборној комисији. Једноставно, није им било довољно лажних гласова пристиглих са терена. На пример, из Витине је стигло 6.000 гласова што је у Републичкој изборној комисији прекројено у 9.000. Оваквих примера је највише у изборним јединицама 26 Врање и 29 Пећ, а накнадна крађа била им је потребна јер нису добро израчунали колико им је потребно да пређу потребни цензус од 50 одсто.

Због свега овога јасно је зашто Српска радикална странка не признаје Милана Милутиновића за председника Србије. Он није легитимно изабрани председник.

Злоупотреба полиције и судства

У 21. век Србија улази као земља у којој судство служи да озакони безаконје а полиција да заштити криминалце. Најочигледнији пример је Балша Говедарић који је на место председника Републичке изборне комисије постављен да би штитио провођење и поштовање закона а служио је само за прикривање изборне пљачке Социјалистичке партије Србије. Представницима Српске радикалне странке онемогућаван је рад у овој комисији ускраћивањем информација и свих података важних за праћење регуларности избора. Ни дан данас Српска радикална странка није добила резултате гласања из појединих изборних јединица, иако по закону у року од пет дана мора бити омогућен увид. Један од најважнијих образаца, из којег би се лако виделе и доказале манипулације, још увек није достављен Српској радикалној странци. Наравно, ради се о обрасцу који говори о броју гласача. Гласачко тело у Србији је врло растегљив појам, када треба повећава се и обрн, го, зна се у чију корист. Најдрастичнији пример за то је поново Космет. На том простору уопште није вршен попис становништва, тако је 1981. године, када је вршен у Србији, у овом делу извршена само процена могућег броја становника. Касније, 1991. године, поново није пописивано становништво него је вршена процена на основу претходне процене, старе десет година.

Све у свему, идеални услови за избор Милутиновића, на начин Социјалистичке партије. А и у Македонији се оперисало са много већим бројем Шиптара него што их заиста и има. Тако је вероватно и код нас јер сепаратисти имају јаке разлоге да овај број прикажу што већим.

Постоје чак и видео-снимци у поседу Српске радикалне странке који јасно приказују злоупотребе од стране полиције на протеклим изборима. На њима се види инспектор за крвне деликте из Пећи и то у две ситуације: на месту изрежиране и непостојеће саобраћајне несреће којом је спречен пролазак аутомобила са контролорима до једног биралишта, да би се видео на истом снимку управо на биралишту до којег је запречен пут. О премлаћивању контролора, привођењу народних посланика и новинара, без икаквог основа, јавност је већ делимично информисана али српски радикали о томе још нису дали своју последњу реч.

Медијски услови

Српска радикална странка је већ 1993. године искусила шта значи када државни медији, нарочито телевизија, крену у кршење свих моралних кодекса.

Уочи 21. децембра, пред други круг избора за председника Србије, социјалисти су употребили најгоре гадости за обрачун са кандидатом српских радикала. Др Војиславу Шешељу није омогућена ни једна једина секунда да барем покуша да одговори на бујицу оптужби која се сручила из телевизијских станица под контролом социјалиста. Оваквој кампањи режимске телевизије, хорски су се придружиле и локалне телевизије под влашћу Српског покрета обнове а прави разлози се сада виде и јавно, када је у Скупштини Србије обнародован тајни брак ове две странке. Још нешто је испливало ових дана. Сада се види колико је кампања социјалиста и њихових савезника била заснована на превари. У својим предизборним наступима, Милутиновић је инсистирао на бесплатном здравству, док је тврдио да је др Шешељ за плаћање здравствених услуга. Само дан после избора Републички министар Лепосава Милић објавила је наплаћивање свих врста услуга у овој области. Толико части и поштења указаног свом народу, одавно нисмо видели.

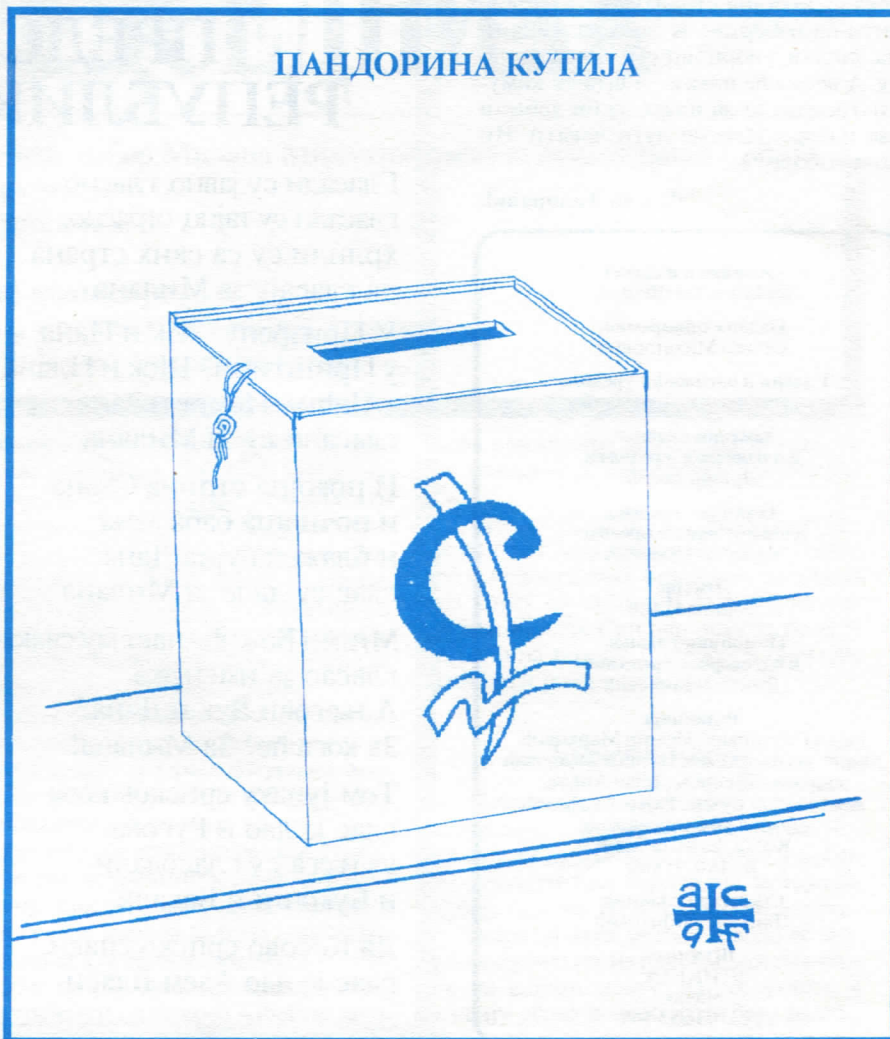
Још 26. новембра представник Српске радикалне странке је поднео оставку на своје место у Надзорном одбору за праћење изборних активности.

Сви покушаји да се обезбеди равномерно представљање председничких кандидата у складу са законом, споразумом и правилима које је установио овај одбор, остали су неуспешни. Остали чланови Надзорног одбора поступали су искључиво по директивама социјалистичког режима, ниједног тренутка не мислећи на свој углед и морал, па наставак ангажовања члана који је заступао Српску радикалну странку није имао више никаквог смисла.

За регуларност избора један од најважнијих фактора је равномерно представљање кандидата, о чему није било ни говора у режимским медијима. За успостављање равнотеже у том погледу, од пресудног утицаја је успостављање управног одбора који би управљао државном телевизијом, у којем би све парламентарне странке биле заступљене пропорционално броју посланичких места. Овакав закон српски радикали су предлагали још 1993. године а поднели су га и новом сазиву скупштине.

Због свега овога, први задатак Српске радикалне странке у републичком парламенту биће промена изборног закона. Српски радикали ће тражити доношење закона по којем би за победу у дугом кругу избора била доволна проста већина гласова а не изла-

ПАНДОРИНА КУТИЈА

АИС
914

зак више од 50 одсто гласача. Исто тако, инсистираће на централизовању бирачких спискова и увођењу матичног броја помоћу којег ће се искључити могућност било каквог двоструког или фиктивног појављивања појединих гласача. Српска радикална странка ће изричито тражити да сви који крше закон буду подвргнути његовом суду, као и забрану поновног бирања оних који су се већ огрешили о своје функције у органима задуженим за спровођење избора.

Нисмо изненађени

Српска радикална странка је од самог почетка својих предизборних активности била свесна да се спрема највећа пљачка у историји избора за председника Србије. Још тада су гласови из иностранства јасно нагостили да ће Запад са гађењем прихватити тако изабраног председника. Ни у таквој ситуацији социјалисти не би успели да поред крађе нису били спремни и на горе ствари што показује степен насиља који су показали на протеклим изборима. Разлика између српских радикала и комуниста је у томе што радикали нису спремни да просипају крв свог народа да би дошли на власт. Српска радикална странка ће их победити на изборима и само на изборима, својом упорношћу и доследношћу. А време ће показати шта су комунисти морали да плате да би добили ове изборе. Нећемо дуго чекати. Ни нове изборе.

Драган Годоровић

Оснивач и издавач
др Војислав Шешељ

Издање припремио:
Огњен Михајловић

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Душан Весич

Техничко уређење
и компјутерски прелом:
Северин Поповић

Лектор:
Зорица Илић

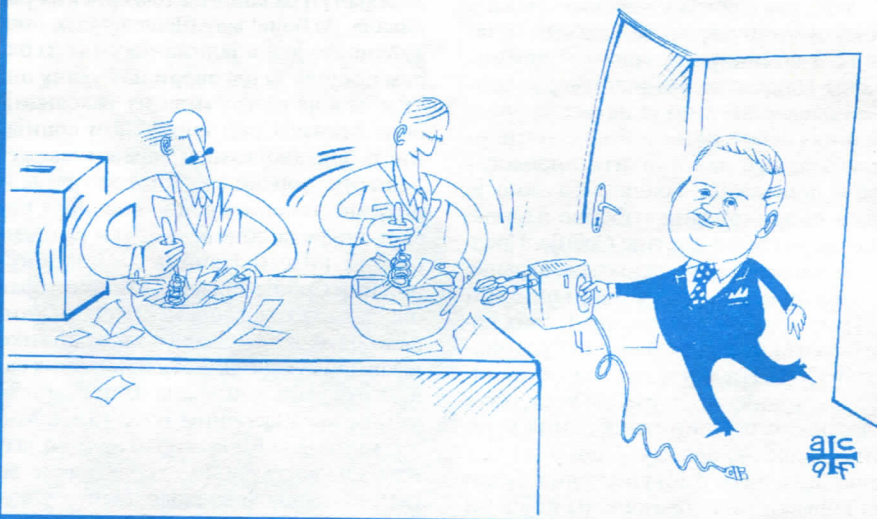
Помоћник главног
и одговорног уредника
Дмитриј Јанковић

Редакција
Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић,
Јадранка Шешељ, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Драгољуб Стаменковић,
Коста Димитријевић,
Вељко Дукић

Секретар Редакције
Љиљана Мијоковић

Штампа:
"ГРИКЕТА"
Чачак
Тел: 032/53-949

КОСОВСКЕ МУЋКАЛИЦЕ

КО ЈЕ И КАКО ГЛАСАО ЗА МИЛАНА МИЛУТИНОВИЋА?

МИЛУТИНОВИЋ ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ КОСОВО

Гласали су јавно, гласно
гласали су тајно, страшно
хрлили су са свих страна
да гласају за Милана

У Призрену - Зек и Цана
у Приштини - Шок и Плана
у Пећи - Исмет и Зана
гласали су за Милана

И покојна стрина Стана
и почивша баба Јана
и блажена ујна Дана
глас су дале за Милана

Милан Божић - част му свака
гласао за имењака
А његови Вук и Дана?
За кога ће? За Милана!

Том јунаку српског кова
глас је дао и Ругова,
уз њега су гласовали
и Букоши и Бакали

Да Косово српско спаси,
глас је дао Азем Власи

Уз хиљаду мртвих душа
гласала је и Каћуша

Нудила се ту и лова
сто марака - сто гласова
Цена вам је и за пробу
за Милана ко за Слобу

У области Шарске горе
гласало се све до зоре,
од Ђиљана до Дечана
сви су били за Милана

На бирачкој овој листи
били су и терористи,
од Дренице до Липљана
сви су опет за Милана

Гласове су слали тачно,
рафалом и јединачно
Гласали су са свих страна
гранатама - за Милана

Шиптари су тога дана
изабрали свог Милана,
свог сокола, своју дику
за Косово - републику

Божидар Вучуровић